

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ

PÉCSI GYÜLEKEZETÉNEK
HÍRLEVELE

XVI. évfolyam 1. szám

2012. január

*„Taníts engem utaidra, Uram,
hogy igazságod szerint járjak.”*

Zsoltár 86:11

Évi Jelige

Jézus Krisztus mondja: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” II. Korintusi levél 12,9/a

Egyházunk 2012. Évi Jelmondata:

„Az egyháznak csak Jézus a fundamentuma.”

Januári programjaink:

2012. január 1-8-ig Aliansz imabét lesz Pécssett

Téma: Átformál...

Vasárnap, január 1.	17 óra	
Helyszín:	Pütkösdí Reménység Gyülekezet,	Pécs, Derús u. 8-10.
Igehírdető:	Macher Tivadar, baptista lelkipásztor	
Hétfő, január 2.	18 óra	
Helyszín:	Pécsi Metodista Gyülekezet,	Pécs, Tompa u. 52.
Igehírdető:	Bodogán László, görögkeleti lelkipásztor	
Kedd, január 3.	18 óra	
Helyszín:	Pütkösdí Reménység Gyülekezet,	Pécs, Derús u. 8-10.
Igehírdető:	Horváth Gábor, őskeresztény lelkipásztor	
Szerda, január 4.	18 óra	
Helyszín:	Pécsi Baptista Gyülekezet,	Pécs, Bokor u. 52.
Igehírdető:	Kázmér Pál, pütkösdí lelkipásztor	
Csütörtök, január 5.	18 óra	
Helyszín:	Őskeresztény Apostoli Egyház,	Pécs, Csaba u. 5/2.
Igehírdető:	Gyurkó József, metodista lelkipásztor	
Péntek, január 6.	18 óra	
Helyszín:	Pécsi Metodista Gyülekezet,	Pécs, Tompa u. 52.
Igehírdető:	Tóth Zoltán, baptista lelkipásztor	
Szombat, január 7.	18 óra	
Helyszín:	Pécsi Metodista Gyülekezet,	Pécs, Tompa u. 52.
Igehírdető:	Kovács József, pütkösdí lelkipásztor	
Vasárnap, január 8.	18 óra	
Helyszín:	Pécsi Baptista Gyülekezet,	Pécs, Bokor u. 52.
Igehírdető:	Lettner Gábor, pütkösdí lelkipásztor	

Január 15-22-ig Ökumenikus imabét lesz Pécssett.

Rendszeres programjaink:

Kedden 17⁰⁰ órakor bibliaórát tartunk Hidason

Szerdán 17 órakor házi csoport (változó helyszínnel)

Csütörtökön 17³⁰ órakor házi csoport Kőszegiéknél.

19 órakor ifjúsági óra.

Pénteken Bicsérdén 18 órakor házi istentisztelet lesz

Szombaton konfirmációs oktatás van 14 órakor

Vasárnap 9³⁰ imaóra, és 10⁰⁰ órakor istentisztelet lesz Pécssett, 15⁰⁰ órakor Hidason.

Első vasárnapokon Úrvacsorai istentisztelet van.

Minden harmadik vasárnap Siklóson 18⁰⁰ órakor istentiszteletet tartunk

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Előzetes média programok:

- Február 3-án metodista félóra műsor lesz a Kossuth rádióban 13³⁰-kor.

Születésnapjukat ebben a hónapban ünneplik:

Paplauer Jánosné	4-én
dr. Thaly Gedeon	9-én
Kőszegi Dorottya	9-én
Dudnik Róbert	11-én
Siptár Bence	16-án
Sydney Vörös	17-én
Lakatos Antal	17-én
Kőszegi Krisztián	19-én
Nagy Dávid	23-án
Farkas István	25-én
Csilléry Gyuláné Gizella	27-én

*Azt pedig tudjuk, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál,
azoknak, akiket elhatározása szerint elbívott. Róma 8:28*

*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki
váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében. 1Timótheus 2:5-6*

Újévi ima

Áldd meg, Úristen, számunkra ez évet,
Hogy magasztaljon Téged minden ének,
És áldásodat a lelkünk érezve,
Feljusson az égbe!

Szentlelked legyen mindenben vezérünk,
Tanácsadónk és irányítók nekünk.
Ne legyen bennünk rosszra hajló lélek,
Csak amely él Érted!

Az igazmondás, tisztelet és hála
Szívünkben leljen örökös lakásra,
Hiábavaló dolgoktól óvjon meg
Megmentő kegyelmed!

Áldd meg, Úristen, számunkra ez évet,
Hogy megismerjen minden lélek Téged;
Elhagyva a romlott bűnös világot, -
Köszöntse Országod.

Nyisd ki a kapudat, ha zörgetünk Nálad,
Hallgasd meg ezt az újévi imánkat,
Hogy áldásodat a lelkünk érezve,
Feljusson az égbe!

KÁRÁSZ IZABELLA

„...még a gyerekeink számára is”

2011. év szeptembere óta Romániában is működik a Metodista Egyház. Előttörténete izgalmas, és mint annyiszor a laikusok missziós készségével függ össze.

Laikus misszionárius az USA-ból

2011. februárban egyházunk Világmissziói Hivatalának titkárával együtt Kolozsváron meglátogattam egy gyülekezetet. A helyi vezetők a következőképpen mesélték el

történetüket: Egy metodista múlttal rendelkező laikus misszionárius a politikai rendszerváltás után az USA-ból családjával együtt Romániába költözött, hogy egy pünkösdi szellemiségű missziós szervezettel együtt Romániában munkálkodjon. Ebből a munkából - némi vargabetű után – a környező falvakban, és később a városban is egy-egy

gyülekezet jött létre. Amikor a laikus misszionárius visszatért az USA-ba távolról figyelemmel kísérte a két fiatal gyülekezetet. Meg volt győződve arról, hogy jó lenne, ha egy nagyobb egyházi szövetséghez tartoznának, és felvette velem a kapcsolatot.

Újjászületett ortodoxok

A látogatásom során a fiatal románokból álló vezető csapat a következőket mondta: „Sok és jó hitbéli tapasztalatot szereztünk, azonban lelki felügyeletre van szükségünk. Nagyon sok egyházat ismertünk meg, amelyek nagyszerűen kezdik el a munkát, de néhány év múlva ismét eltűnnek. Egy olyan egyházhoz szeretnénk csatlakozni, amely még a gyermekeink számára is létezik. Egy olyan protestáns egyháznak kell lennie, amelyet nem az ortodox egyháztól való elhatárolódás, és annak elítélése éltet. Mi magunkat újjászületett ortodoxoknak nevezük.”

Örömteli döntés

A munkájuk metodista szellemiség szerint alakult, úgy, hogy röviddel ezelőtt nem is ismerték a Metodista Egyházat. Elmondtam nekik, hogy mi, metodisták mit értünk a bibliai evangélium lényegéként, és milyen szervezet szerint építettük fel egyházunkat.

Kerülő úton keresztül jön létre egy gyülekezet

Egy egymásközi imádsággal, tanulmányozással, beszélgetésekkel teli időszak után meggyőződéses örömmel úgy döntöttek, hogy a Metodista Egyházhoz csatlakoznak. Örülök a bizonyágtételüknek és szolgálatuknak Romániában. Kívánom nekik Isten áldását.

DR. PATRICK STREIF PÜSPÖK - FORDÍTOTTA
SCHAUERMANN HENRIK

Diakonisszák Isztambulban

Két német vándoriparos legény botorkált elcsigázva 1846-ban Konstantinápoly piszkos sikátorain. Mindkettőnek az arcán láz rózsái égtek, s első pillanatra látszott, hogy nagyon betegek. Az egyik utcasarkon mindketten leültek a járda szélére, hogy kissé megpihenjenek. Nem bírták már tovább vonszolni fáradt és beteg tagjaikat. Hamarosan elnyomta őket az álom... Legalábbis azt hitték azok a járó-kelő törökök, akik egy-egy részvételtjes pillantást vetve rájuk, siettek tovább munkájukra. Néhány óra múlva egy konstantinápolyi német férfi ment el arra. Ruházatukról észrevette, hogy idegenek. Szólightatta őket, s megdöbbenve vette észre, hogy már órák óta halott mindkettő. Csakhamar előkerült egy rendőr is, és írásaikból megállapította, hogy a halottak német vándorlegények, akiket kórházi ápolás hiányában itt az utcasarkon ért utól a halál.

A konstantinápolyi német kolónia tagjai között sokáig szóbeszéd tárgya volt az eset. Sokan felháborodtak az emberek nemtörődömségén, többen azt indítványozták, hogy indítsanak maguk között gyűjtést, és építsenek német jellegű kórházat. A gyűjtés megindult, s rövidesen fel is épült

Isztambul 1890 körül

a kórház. 1948-ban már két kaiserswerthi diakonissza testvér vezetésével meg is indult szerény keretek között a kórház. A német kolónia nőtt, s a kórház mindinkább szűknek bizonyult, különösen, amikor a törökök is rájöttek arra, hogy jobb kezekre nem is bízhatják az életüket, mint Krisztus fehér-főkötős szolgálóleányaira. Megalakult az ottani németek Jótékonyági Egyesülete, mely célul tűzte ki a kórház fenntartását és fejlesztését. A világháború kitörésekor, 1914-ben a kórház hatalmas négy emeletes épületében már 150 beteget tudott egyszerre felvenni és ápolni.

A világháború után nehéz sorsra jutott a diakonisszák szeretetintézménye. A háborút követő zűrzavarban kiutasították nem csak a német kolónia tagjait, hanem a szeretetmunkát végző diakonissza testvéreket is. Fájó szívvel hagyták el munkaterületüket, s kénytelenek voltak a kórház épületét egy amerikai vállalkozónak 10 évre bérbe adni.

A tíz év 1930-ban telt le. A viszonyok ekkor már annyira rendeződtek, hogy a diakonisszák visszatérhettek elhagyott munkahelyükre. A régi szép kórházukat olyan

elhanyagolt állapotban látták viszont, hogy majdnem sírva fakadtak. Két diakonissza egy teljes évig dolgozott, míg helyre tudták hozni a tíz esztendő pusztításait. 1931-ben újra megindult a kórház üzeme. Tíz diakonissza testvér kezdte el az ápolást, s kórház hamarosan visszanyerte régi jó hírét és jelentőségét. Nem csak idegenek, hanem a törökök is szívesen keresték fel, hogy betegségükben itt gyógyulást találjanak. Nem egy török kapott lelki vívódásaiban is vigasztalást és gyógyulást a testvérektől. Egy török úriasszony hálából a Boszporusz partján álló szép villáját a testvéreknek ajándékozta, hogy legyen hol eltölteni szabadságukat. Ez az úrinő minden esztendőben legalább egyszer bekopog a diakonissza-kórház kapuján, hogy megköszönje újból és újból a testvéreknek, hogy náluk visszanyerte egészségét, és megköszönje, hogy érte állandóan imádkoznak.

A testvéreknek sok gondot okozott a törökökkel való érintkezés. A mi magyar miszisionáriusunk annak idején hamar megtanult törökül, de a németeknek ez sokszor legyőzhetetlen nehézséget okoz. Eleinte csak két testvér bírta úgy-ahogy a török nyelvet, s a többiek mindig őket hívták segítségül, ha a betegek kívánságát nem értették meg.

Ma (1943-ban íródott) a négy emeletes kórházban 100 beteg számára van férőhely, s 18 diakonissza testvér látja el a szolgálatot. A kórház török szakácsa sehogyan sem tud belenyugodni abba, hogy nem ő az úr a konyhán, hanem a megvetett női nem főhőköti képviselője. A szépen és a modern igényeknek megfelelően berendezett kórház Isztambul legszebb pontján fekszik: a Boszporusz partján. A ház keletre néző ablakaiból a Fekete-tenger hajjai látszanak, a nyugati ablakok előtt pedig a Márvány-tenger hullámai hömpölyögnek.

A házban Krisztus szelleme és szeretete uralkodik. Mielőtt a török kormány megtiltotta volna a vallási propagandát, a testvérek szép missziói munkát végeztek a török betegek között, de mióta ezt törvény tiltja, kénytelenek a szolgálat bizonyágtételével megelégedni. Szolgálatukon keresztül nagyon sokan megérik az életükből és szeretetükből kiáradó krisztusi lelkületet.

A szeretet azonban találékonyvá teszi az embert. A törvény nem tiltotta meg, hogy énekeljenek, így esti áhítatuk után a testvérek felkerekednek, és énekelve bejárják a kórházat. Sok török szemében észrevették ilyenkor a lelki megrendülést eláruló könynyeket, s amíg így énekelve végighaladnak a kórtermeken, a betegek egymás után terítik le imaszőnyegeiket, s leborulnak a próféta szokása szerint esti imára. Imádság közben állandóan cseng fülükbe a testvérek éneke: „Jézus ölébe bizton hajtom fejem le én” vagy „A szeretet hatalmát áldom...” Lehetetlen, hogy ez, az imádságukat kísérő ének le ne hatolna a szívükig.

Az isztambuli diakonissza-munka története azonban mégsem ilyen új keletű. Másfél évezreddel ezelőtt már dolgoztak a városban Krisztus szolgálóleányai. Isztambulban még ma is áll egy templom: falai másfél évezredről beszélnek, s ebben a templomban gyűlt össze annakidején a konstantinápolyi keresztyén gyülekezet negyven diakonisszája. Olympia testvér és püspökük, Chrisostomos vezetése mellett. Ezt a templomot ma is diakonissza-templomnak nevezik. Chrisostomos diakonisszái hősiességüket végezték. Az akkori pogány császári udvar szellemével szemben képviselték Krisztus lelkületét. Az akkor már pogányosodás útjára tért keresztyénségben ők éltek még igazán az evangéliumi keresztyénséget.

DRASKÓCZY LÁSZLÓ „HŐSÖK ÉS VÉRTANUK” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Csodákra emlékezni jó

Határkőnél hittel megállni,
határköveknél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Határköveknél hálát adni,
és hallelujás köszönetben méregetni,
mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált minden tette:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanézni,
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű Mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határköre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.

T Ű R M E Z E I E R Z S É B E T

Szélcsendes idők

Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztas-zívűség gazdagsága lett. II. Korintus. 8:2

Az elmúlt év ősze rendkívül csendes, meleg volt. Elmaradtak a barátságatlan, esős, borús és szeles napok. Ennek örültek a kirándulók, a szőlőtermelők, a betakarítási feladatokért felelős emberek. Az őszi vetésű növények sarjadásánál viszont nagyon nagy gondot okozott a csapadékszegénység.

A szélcsendes idő novemberben aztán még egy más oldaláról is megmutatkozott. Egyre másra jöttek a hírek az egyes városok légszennyezettségi adatairól, és arról, hogy néhány helyen már korlátozni kellett a személygépkocsik forgalmát is. A problémát csak a feltámadó légmozgás, a szél oldotta meg, amikor elfújta a levegőben lévő szennyező anyagokat.

Arra kellett gondolnom, hogy az ember életében a szép, békés, napos idők sem veszélytelenek. Felgyülemlik az „égéstermék”, és megfertőzi a légkört, megnehezítve, vagy megbetegítve saját életünket, vagy a környezetünkben élők életét. Az Úr kegyelmének jele, amikor szeles, viharos időket bocsát ránk, és ezzel elfújja a „mérgező anyagokat” a minket körülvevő légkörből.

Ilyen szemlélettel talán könnyebb elviselni életünk viharos szakaszait is.

SCHAUERMANN HENRIK

Isten vezet

Szememmel én vezetlek téged,
Amerre mégy, veled megyek.
Utat török, s nem árthat néked
Sötét völgy, vagy zordon hegyek,
Járj szárazon, vagy víz felett,
Orcáznak fénye hűn vezet.

Szememmel én vezetlek téged,
Kegyelmem is hűn támogat;
Nem engedem inogni lépted,
Bátran rám bízhatod magad,
Pusztákon át a mennybe fel
Erős karom hordoz, emel.

Szememmel én vezetlek téged,
Beváltom az ígéretet,
Ha napra nap jön, évre évek,
Ha szép napot ború követ,
Míg élted földi útja tart.
Megláthatsz színről-színre majd.

VARGA GYULÁNÉ

Istenre támaszkodva

De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. (Ézsaiás 40,13)

Keresztyénként tudom, arra hívtam el, hogy hitem nyilvánvalóvá váljon azáltal, hogy Istennel töltöm időmet, szeretem felebarátaimat és megbocsátok ellenségeimnek. Ezek nehéz parancsolatok, de sokszor épp a saját gyengeségem akadályoz abban, hogy betöltssem őket. Néha kimerült vagyok, máskor lusta, van, amikor pedig büszkeségem az akadály. Aztán elbátortalanodom, és hajlok arra, hogy mindent feladjak. Isten tudja, hogy önmagunk erejéből nem tudunk engedelmeskedni, de ő az, akire számíthatunk Krisztus követésének útján. Amikor sikerül engednünk a parancsolatoknak, akkor ez csakis azért lehet, mert Isten irgalmát és erejét kínálja. Ő erőt ígér, amikor gyengék és erőtlenek vagyunk. Ha kérjük a segítségét, megújítja erőnket. „Szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

Drága Atyánk, köszönjük irántunk tanúsított türelmedet. Segíts, hogy legyőzve gyengeségeinket igyekezzünk követni téged. Ámen. – A mi erőnk nem kielégítő, de Istené igen.

IRMA GERUNGAN (KELET-JÁVA, INDONÉZIA)

Kinek akarunk tetszeni?

„Most tehát embereknek akarok a kedvében járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója.” (Gal 1:10)

Az ember örök vágya, hogy tetszeni akar másoknak, a kicsi gyermek a szüleinek, de a szülő is a gyermekének. Tetszeni szeretnének a nők a férfiaknak, a férfiak a nőknek – ez a kétnemű ember gazdagsága és szépsége. Tetszeni akarunk, s ez nem is baj, ha ez előrevivő erő a fejlődésben és a munkában. Egymás kedvéért sok mindenre képesek vagyunk – tanulunk, edzünk, gyakorolunk –, a tetszeni akarás kihozza belőlünk önmagunk legjavát. A kérdés csak az, hogy mennyire válik fontossá és kizárólagossá az emberek véleménye, mennyire kötöznek meg elvárásaikkal és egyáltalán kiknek a tetszését akarjuk elnyerni.

Embereknek akarunk tetszeni – beleértve örökké elégedetlen önmagunkat is –, vagy Istennek? A pénzisten, a Mammon vagy a teremtő és megváltó Isten kedvében akarunk járni? Mennyiben kell alkalmazkodnunk a korhoz, amelyben élünk? Kísért minket is az a kényszer, hogy megfeleljünk a többségnek, a korszellemnek, akkor is, ha az destruktív. Nehéz másnak lenni, másként viselkedni egyedül, amikor körülöttünk

mindenki más. Ma divat lett a panaszkodás, sóhajtozás és kesergés a rossz élmények, a tragikus események és a gonoszság miatt. Szabad, lehet örülni is? A szkeptikus és kritikus ember érdekes, a boldog ember szinte irritálja a többieket. Pedig hálásak is lehetnénk – meggyógyultunk, társra találtunk, valakivel kibékültünk, gyermek született a családban, túljutottunk egy krízisen, még élünk, kisütött a nap – sorolhatnánk még, hogy mi mindenért. Istennek jobban tetszik a hálás ember, gyönyörködik benne.

Pál apostol hevesen kitörő indulattal kétszer is leírja az előző versekben: „aki más evangéliumot hirdet, átkozott legyen!” (8–9. vers) Ez a mondat nekem nem tetszik, és hitem szerint Istennek sem, mert nem krisztusi indulat az átkozódás. Jézus Krisztus senkit nem átkozott meg. Az apostol szabadsága azonban nagyon imponáló. Az ügy, az Isten országának evangéliuma, a Krisztus szerelme olyannyira fontos volt neki, hogy nem törődött azzal, mit mondanak vagy gondolnak róla az emberek. Istennek akart a kedvében járni.

Mi kinek szeretnének tetszeni? Tudunk-e úgy élni, hogy tetsszünk Istennek, hogy mosolygjon, ha ránk néz? Volt egy nagyszerű film, a Tűzszekerek. Egy jelenet mélyen megmaradt bennem belőle. Egy híví sportoló versenyre készült és futott a tengerparton. Keményen edzett, és azt gondolta közben: „Úgy érzem, hogy amikor futok, Isten gyönyörködik bennem.” Csodálatos mondat ez, mert nem öntelt és gőgös szívből jött, hanem egy olyan embernek a kijelentése volt, aki rátalált a feladatára. Úgy hiszem, hogy a helyemen vagyok, ezért mosolyog az Isten, amikor rám néz. Ez a cél. Mi is akkor mosolygunk, ha azt éljük át, hogy Istennek öröme telik bennünk, teremtményeiben.

Szükségszerű, hogy a kettő egymásnak ellentmondjon: vagy az Istennek, vagy az embereknek tetszünk? Nem lehetne egyszerre mindkettőt megvalósítani? A gyermek Jézusról olvassuk: „gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lukács 2:52).

Hogyan lehet Istennek tetszeni? A zsidó vallás vezetői úgy gondolták, hogy úgy, ha megtartjuk a törvényeket. Ott a tízparancsolat. Isten ajándéka a tíz íge, hogy értelmes kapcsolataink legyenek és boldogok legyünk. Csak nincs ember, aki meg tudja tartani ezeket. De hiszem, hogy Isten nem szeret jobban, ha minden parancsolatot megtartunk, és nem szeret kevésbé, ha nem tudjuk megtartani azokat. A különbség az, hogy örömmel szeret és mosolyog, ha ránk néz, vagy szomorúan és szenvedve szeret, amikor nem tudunk akarata szerint élni, a teremtett világ törvényeihez igazodni. Egyszerű példa: a gravitáció. Ezt mindenki megtanulja és ismeri: az elejtett tárgy lefelé esik a földre. Aki ezt a törvényt nem akarja elfogadni, balgatag. Nem szereti őt kevésbé az Isten, ő lesz boldogtalan, mert nem tud belesimulni Isten rendjébe.

Hogyan tudnánk Isten tetszését elnyerni? Sehogy. Mivel is lehetne? Önző, hiú, hatalmaskodó, máskor gyűlölködő emberek vagyunk. Mégis. Isten mindezekkel együtt befogadott, már akkor szeretett, amikor még bűneinkben voltunk. Szeretetéből megváltott, és Lelkével segít, hogy elváltozzunk, átformálódjunk a Krisztus mintájára és arcára. Nem tudunk Isten kedvére tenni. És mégis tudunk. Minél jobban hasonlítunk Jézus Krisztusra, annál inkább meg tudunk felelni annak, amire Isten teremtett minket.

Elnyerni nem lehet Isten tetszését, de tetszése szerint lehet élni. Mit kíván az Isten tőlünk? Így szól Mikeás próféta: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.” (Mikeás 6:8) A törvény szerint élni – szó szerint – azt jelenti, hogy igazságot cselekedni. Cselekedj igazságosan magaddal, embertársaiddal és környezeteddel! Ha igazságtalanság történik, szállj szembe azzal! Szólj azok helyett, akik nem mernek vagy nem tudnak szólni magukért, a gyermekekért, az elnyomottakért! Szeress, légy hűséges és bízzál Istenben!

A próféták nem tetszettek az embereknek, mert nem az elvárásaikat szolgálták ki, hanem Isten akaratát mondták és értették. Jézus körül is addig voltak tömegek, amíg gyógyított és az éheseket jóllakatta. Sokan elhagyták, mert nem tetszett már, amikor kiderült, hogy nem lesz népevezér, hanem szenvedni fog és áldozatul adja életét. A kereszten szenvedő Messiás nem tetszett az embereknek. Ma sem tetszik sokaknak.

A dialektikus igazsághoz hozzátartozik, hogy Pál nagyon igyekezett embereket megnyerni. Alkalmazkodott az idegenekhez is: görögnek göröggé, a törvény nélkülinek törvény nélkülivé lett, messzire utánuk ment a Krisztus örömhírével, csakhogy elfogadják. „Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megnyerjek némelyeket.” (1Korintus 9:22) De nem magának, hanem Krisztusnak akarta megnyerni őket. Csak a szabad és erős ember képes erre, aki nem fél attól, hogy eltérítik, másokhoz hasonul és elveszti önmagát. Csak az képes így élni, aki Istennek akar tetszeni.

KARSAY ESZTER (REFORMÁTUSOK LAPJA, LV. 46.)

Ha fölénk nő

Ha fölénk nő a feladat,
a gyöngeségünk kiderül.
Erőnk feletti utakat
nem lehet jární egyedül,

mert földre roskaszt a teher,
s ha Krisztusunk fel nem emel,
a por, a sár is beborít...

FÜLE LAJOS

Az alagút túlsó végén

Igazán ünnepélyes temetés volt. Méltó egy olyan emberhez, aki tisztán, becsületesen élt, és egész életében másokért dolgozott. A temetkezési vállalat mindent megtett, hogy a családtagok, a barátok, pályatársak és az ismerősök zavartalanul leróhassák kegyeletüket a koporsó előtt. Ízléses volt a ravatalozó díszítése, a hangszórókból szépen összeválogatott gyászzené szólott, és a hivatásos szónok is kitett magáért. Hosszan méltatta az elhunyt érdemeit, és valamennyi családtagja nevében külön-külön, megható szavakkal búcsúzott el tőle. A hatásosan felépített beszéd végén még egy szép költeményt is idézett. A másik szónok, aki az egykori munkatársak képviselőjeként mondott búcsúztatót, arról beszélt, hogy az eltávozott kolléga mennyire fog hiányozni mindenkinek, majd ünnepélyesen megígérte, hogy emléket hűségesen megőrzik. A beszédek után – a jól begyakorolt koreográfia szerint – a koporsót lezárták, majd a komor, fekete autóval a sírhoz vitték, és ott szertartásos, lassú mozdulatokkal a gödörbe engedték. Amíg hullottak a hantok, bennem furcsa érzések kavaroztak. Koromnál fogva sűrűn járok temetésekre, de ezt a különös, keserű ürességet még soha nem éreztem. Pedig minden rendben ment, mindenki profi módon végezte a dolgát. Mégis az egész ceremónia hallhatatlanul lehangolónak és vigasztalannak tűnt a számomra. Alig vártam a végét, valósággal mekkültem a temetőből.

A buszmegállóban megszólított egy idős hölgy, régi ismerősöm. „Hát ezt a szegény Ferit jól elkaparták! Bele a gödörbe, aztán kész!” Megpróbáltam ellentmondani: „De hát milyen szép beszédet mondott a szónok...” Nem túl meggyőzően mondhattam, mert fejcsóválva megjegyezte: „Ugyan! Egy temetésen nem szép szavakra van szükség...” Pillanatnyi szünetet tartott, eltűnődött, majd folytatta: „Persze milyen vigasztalást is lehet mondani azoknak, akik szerint nincs Isten, nincs feltámadás, nincs örök élet? Mivel lehetne megvizsgálni azokat, akik úgy gondolják, hogy a halállal mindennek vége? Akik abban a tudatban élnek, hogy csak addig léteznek, míg mozog bennük az a kis pumpa? Nem is tudom, hogy lehet így élni, örülni, terveket szövögetni?” Halkabba fogta, mintha önmagának mondaná: „Nem vagyok mai kislány, nekem hamarosan mennem kell. A halál az én számomra is sötét alagút. De nem félek tőle. Bizonyos vagyok benne, hogy a végén világosság van, és ott engem Valaki vár... Teljes képtelenség volna, hogy Isten, aki szeretetből megteremtett, egyszer csak eldob magától, mint a rossz gyerek a megunt játékot! Ő engem továbbra is szeret, és életet fog adni nekem.” Rám nézett és mosolygott. Öreg, ráncos arcán egy pillanatra átsuhant kislánykori szépsége. Nagyokat bólogatva vont le a végső következtetést: „Tudja milyen jó ebben a bizonyosságban élni?” Talán még mondott volna valamit, de jött a busz, és a tömegben elsodrótunk egymástól.

Alig két hónappal később olvastam az újságban a gyászjelentését. Elmentem a temetésére. A koporsó körül állók azt énekelték: „Jézusomnak szívéen megnyugodni jó...” A pap a feltámadásról és az örök életről beszélt, majd befejezésül Jézus szavait idézte: „Aki bennem hisz, még ha meghal is, élni fog.” Amíg a buszra vártam, egyre az járt az eszemben, hogy mekkora öröm lehetett számára a várva várt találkozás, ott, az alagút túlsó végén.

DOBOS LÁSZLÓ – „LÓ A TEMPLOMBAN” CÍMŰ KÖTETBŐL

Névtelen szolgák

„Aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok!” Máté 20:27

Aki igazán alázas, az anélkül szeretne másokért tenni valamit, hogy a figyelmet magára, vagy cselekedetére fel akarná hívni.

Oberlin Frigyes, a 18. században lelkész volt Németországban. Gyalogosan utazott télen, amikor egyszer heves hóviharba került. Nem tudott tájékozódni a hófergetegben, és attól félt, hogy megfagy.

Kétségbeesésében leült, nem tudta merre menjen. Éppen arra hajtott egy férfi szekérével, felvette Oberlint, s elvitte a legközelebbi faluba. Amikor a férfi készült elmenni, Oberlin hozzá fordult:

- Kérem, mondja meg a nevét, hogy legalább Isten előtt hálásan megemlékezhessem önről.

A férfi, aki ekkor felismerte Oberlint, ezt válaszolta:

- Ön lelkész. Kérem, mondja meg nekem az irgalmas samaritánus nevét.
- Ezt nem tudom, mert nincs benne a Szentírásban – válaszolta Oberling.

Jótevője így válaszolt:

- Amíg ön nem mondja meg az irgalmas samaritánus nevét, kérem, engedje meg, hogy én is elhallgassam az enyémet.

Jézus a mi példaképünk. Nem azért jött, hogy dicsérjék és szolgáljanak neki, hanem hogy Ő szolgáljon önzetlenül másoknak. (Máté 20:28)

A mi szolgálatunk is ilyen legyen: Nem baj, ha az emberek nem ismerik nevünket, csak hogy az általunk gyakorolt kedvességünk az Úr Jézusra emlékeztesse őket.

Ha elfelejtkezünk magunkról, akkor olyan dolgokat teszünk, amire mások emlékezni fognak.

OUR DAILY BREAD

Közel van, mint a lélegzet

Az Úristen ... az élet leheletét lebelte orrába. Így lett az ember élőlényé. (1Mózes 2,7)

A légzésünkre általában ügyet sem vetünk. Nap, mint nap automatikusan be- és ki-
lélegezzük a levegőt, anélkül, hogy gondolnánk rá. A lélegzet maga nem is látszik,
kivéve a hideg téli napokat, amikor a meleg levegő a hőmérsékleti kontraszt miatt egy-
egy röpke pillanatra jól megfigyelhető párafelhőt képez.

Mint ahogy sokszor nem is gondolunk a légzésünkre, időnként Istenről elfeledkezve
éljük napjainkat. Isten megígérte: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylok téged.”
De mivel Istent nem látjuk fizikailag, hajlamosak vagyunk róla napközben megfeled-
kezni.

Elmondunk talán egy imát, vagy néhány percig olvasgatunk valamilyen áhítatos
könyvből, de ezt követően már nemigen törődünk Istennel, amíg valami krízisbe nem
jutunk. Akkor egy-kettőre rájövünk, hogy milyen csekély a magunk ereje, és mekkora
szükségünk van az ő segítségére. A saját gyengeségünk és az ő ereje láttán, a bátorítását
hallva Isten megjelenik előttünk. Igen, a nehéz idők képessé tesznek bennünket Isten
megtapasztalására, holott ő valójában mindig annyira közel van hozzánk, akár a lélegez-
tünk. Amint azt az 1Mózes 2,7 kijelenti: életünk Isten leheletével kezdődött.

Urunk, emlékeztessen ma minden lélegzetvételünk is a te áldott jelenlétedre. Ámen.

Isten közel van hozzánk, miképp a lélegzetünk.

PAMELA D. WILLIAMS (PENNSYLVANIA, USA)

Levél neked

Figyeltelek, ahogy ma reggel felkeltél, és reméltem, hogy beszélni fogsz hozzám,
még ha csak egy pillanatra is, de megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönöd
azt a jót, ami tegnap történt veled. De észrevettem nagyon elfoglalt voltál. Egyszer egy
ideig várnod kellett, 15 percig tétlenül üldögéltél. Aztán láttam, beszélni akarsz velem,
de te e helyett telefonhoz rohantál, és felhívtad egy barátod, hogy megtárgyaljátok a
legújabb pletykákat. Egész nap türelmesen néztelek. Észrevettem, hogy ebéd előtt
körülnéztél. Talán kínosnak érezted, hogy hozzám szólj, ezért nem hajtottad meg fejed?
Ugyanakkor láttad, hogy három vagy négy asztallal odébb néhány barátod röviden
beszél hozzám, mielőtt enni kezdtek. Te nem tetted. Rendben. De még van idő, és
remélem, hogy egyszer majd fogsz velem beszélni. Hazamentél. Úgy tűnt, sok dolgod
van. Miután néhányat elvégeztél, bekapcsoltad a tévét. Te csak ültél, és gondolatok
nélkül néztél a műsort. Ismét türelmesen vártam, míg tévénézés közben megvacsoráztál,

de ekkor sem szoltál hozzám. Lefekvéskor, túl fáradtnak látszottál. Jó éjt kívántál a családodnak, majd bezuhantál az ágyba és pillanatok alatt el is elaludtál. Ez érthető, mert talán fel sem tudod fogni, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád. Meg akarlak tanítani arra is, hogy légy türelmes másokkal. Nagyon szeretlek téged, és minden nap várok egy fejbőlintásra, egy imára vagy a szíved hálátelt részére. Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni. Nos, te ismét felkelsz és én újra várni, fogok rád a szeretettemmel. Remélem, ma szánsz rám egy kevés időt.

Legyen szép napod! Barátod, Isten

CSENDES PERCEK HONLAPJÁRÓL

Bibliáról

Ha van egy jó könyved,
Sohasem vagy magad!
Elhagyottan is
Hű barátod marad.

Mindig beszél hozzád,
Vigasztal, felemel,
Csüggedő lelkednek
Szárnyakat is nevel.

Csendes magányodban
Csengő forrás fakad...
Ha van egy jó könyved,
Sohasem vagy magad.

PÓSA LAJOS

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, a hírlevelek ott is olvashatók egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecs.methodista.hu>

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.